

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 261.

Anden Session.

93de Møde.

Lørdagen den 8de Maars
(Fortsat.)

Formanden: Den ærede 1ste Lands-
thingsmand for 3die Kreds har Ordet.

Kierkegaard: Jeg beder det høitærede
Lthing om 10 Minutter eller høist et Qvar-
ter.

Maaſkee maa jeg allerførſt med Henſyn til
Noget af det, den nærmefſt foregaaende Taler
gjorde gjældende, gjøre opmærksom paa, at i
det meget omtalte Forſlag til et Ritual fra
Sjællands Biſkop, der ſiges, med Henſyn til
Traffiktes Vielse, at Præſten „kan“ foretage
nogen Forandring i den foreſkrevne Form, det
ſiges flere Gange i Paragraphen, og den maa
altsaa forſtaaes ſaaledes, at Præſten har Loy
til at foretage ſaadanne Forandringer deri,
ſom han troer at burde gjøre. Paragraphen
tillader ham dernæſt navnlig, naar de have
givet hinanden Hænderne, at kunne ſige: „Ef-
terdi I tilforu have ſamtykket og tilſagt hin-
anden at ville leve tilſammen i Ekteſkab, og
det Samme nu aabenbare beſkjendt, og derpaa
givet hinanden Eders Hænder: ſaa forkynder
jeg Eder nu efter den lovlige Dyrigheds An-
ordning, ſom Ektefolk“ o. ſ. v. Men nu
forekommer det mig, at her er Alt, hvad der
kan forlanges til at characteriſere Vielsen, ſom
blot borgerlig. Orſred: Der kommer dog
Adſkilligt derefter, ſom viſer, at det er en reli-
giøs Handling). Der paa lægges ikke Præ-
ſten at ſige Sigt. Han kan, ſom det Hele
viſer, om han vil, fremdeles foreholde dem for-
ſkellige Steder af Bibelen om, hvordan de
ſkulle føre deres Ekteſkab o. ſ. v.

Men hvorfor jeg nærmefſt har bedet om
Ordet, er for at imødegaae nogle Hovedpunc-
ter i den høitærede Cultusministers Foredrag.

Allerførſt har den høitærede Miniſter meent,
at Folketæmningen var respecteret af ham og
af Loven, ſom foreligger, men ikke af mig, at
Lovforſlagets § 2, ſaaledes ſom den foreligger,
kun lader Tingen beſtaaе, hvad Folkekirſens
Antliggender angaaе, ſom den allerede be-
ſtaaer, ſaa at nemlig Folkekirſen maa finde ſig
i, at have Medlemmer, ſom ere gifte med
Iffe-Medlemmer af Folkekirſen, og hvis Børn,
idetmindſte for endee, iſølge Bevilling opdra-
ges i en anden Tro. Men jeg ſkal tillade mig
at gjøre opmærksom paa, at jeg foreſlaaer
netop ogſaa Noget, ſom gaaer ud paa, at lade
det beſtaaе, ſom allerede beſtaaer. Og, da det,
jeg har gjort gjældende om den kirkelige Pra-
xis mellem Præſterne, ikke har vundet den høit-
ærede Miniſters Biſald, men han har gjort
adſkillige Indvendinger derimod, ſaa ſkal jeg
tillade mig at fremføre en anden Praxis, ſom
jeg troer er aldeles uomviſtelig, nemlig, at
der ſtiftes trindt omkring i Landet, og navn-
lig i Kjøbenhavn, en Mængde naturlige
Ekteſkaber, ſom ſtiftes blot ved Samtykke af
Bedkommende, ſom derefter drage ſammen, for
paa Livetid at leve med hinanden; at dette
har vakt Geiſtlighedens Opmærksomhed, at det
er blevet paataalt ſom en Uſadelighed, og
at Geiſtligheden er — jeg veed ikke rettere end
med almindelig Applaus og Biſald, — kom-
men diſſe Folk imøde, og har, eſterat de i flere
Aar havde levet med hinanden paa denne
Maade, tilbudt og meddeelt dem den kir-
kelige Vielse. Jeg troer dog, at det ikke
ſkal kunne miſkjendes, at enten maae diſſe
Geiſtliche derved have forbrudt ſig i høi Grad
imod Folkekirſen, ved at meddele de omſpurgte
Folk kirkelig Vielse, eller ogſaa er det aaben-
bart, at Folkekirſen kan paa ingen Maade
føle det ſom et Indgreb, at man tillader
nogle af dens Medlemmer borgerligt Ekte-